

VEJLEDNING I MEDIEKONTAKT PÅ STRAFFESAGSOMRÅDET

ANKLAGEMYNDIGHEDEN

POLITI

INDHOLD

1

INDLEDNING 4

2

DE OVERORDNEDE RAMMER 5

3

KOMMENTARER OG OPLYSNINGER OM KONKRETE STRAFFESAGER 6

- 3.1. Overordnede retningslinjer 6
- 3.2. Udtalelser til pressen under efterforskningen og i forbindelse med grundlovsforhør 8
- 3.3. Udtalelser til pressen i forbindelse med tiltalerejsning og påtaleopgivelse mv. 10
- 3.4. Udtalelser til pressen under hovedforhandlingen 11
- 3.5. Udtalelser til pressen efter domsafsigelsen 12

4

DELTAGELSE I INTERVIEWS OG I DEN OFFENTLIGE DEBAT OM MERE GENERELLE SPØRGSMÅL 15

- 4.1. Efter anmodning fra medierne 15
- 4.2. Af egen drift 16

5

ORGANISERING OG KOORDINERING 18

- 5.1. Overordnet 18
- 5.2. Kompetencefordeling i konkrete straffesager 18
- 5.3. Kompetencefordeling i forbindelse med deltagelse i offentlig debat mv. 19
- 5.4. Koordinering på tværs af myndighederne 19

BILAG 20

- Bilag 1: Centrale lovbestemmelser 20
- Bilag 2: Brugen af pressemeddelelser 23
- Bilag 3: Eksempler på pressemeddelelser 24

FORORD

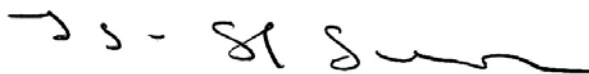
Der er stor offentlig interesse for straffesager og for deres behandling hos politi og anklagemyndighed. Det er derfor meget vigtigt, at vi – inden for rammerne af bl.a. tavshedspligt og hensyn til efterforskningen – over for medierne optræder åbent og serviceminded og på den måde bidrager til at give offentligheden et objektivt og nuanceret billede af de enkelte straffesager og af det samlede straffesystem. Hertil kommer, at bevidst og fokuseret kommunikation med omverdenen kan være med til at styrke tilliden til det samlede justitsvæsen.

Korrekt og imødekommende betjening af medierne på straffesagsområdet er derfor – uanset om man er efterforsker eller anklager – en meget vigtig del af vores opgave. På linje hermed er det i politiets og anklagemyndighedens fælles strategi for 2011-15

fastslået, at vi skal forbedre vores kommunikation og dialog med omverdenen.

Det giver imidlertid ofte anledning til tvivl i politi og anklagemyndighed, hvor åben man kan og bør være, når det drejer sig om konkrete straffesager. Man kan let blive for forsigtig, men man kan også komme til at sige for meget. Meningen med den foreliggende vejledning er derfor dels at fastslå de overordnede principper for kontakten med medierne på straffesagsområdet, dels – og navnlig – at give konkrete råd om typisk forekommende situationer.

Vi håber, at vi på denne måde kan bidrage til trygheden hos de efterforskere og anklagere, der i konkrete straffesager har den vigtige opgave at servicere medierne og dermed offentligheden.

Jørgen Steen Sørensen
Rigsadvokat

Jens Henrik Højbjerg
Rigspolitichef

1

INDLEDNING

Mediernes interesse for konkrete straffesager og generelle spørgsmål på straffesagsområdet er meget betydelig, og der er væsentlig politisk fokus på området. Det er derfor vigtigt, at politiet og anklagemyndigheden er åbent og udadvendt og bidrager til at give offentligheden et objektive og nuanceret billede af straffesystemet.

Med henblik på at styrke og understøtte kommunikationen over for medierne – og dermed offentligheden – er det i anklagemyndighedens delstrategi "Mål og strategi 2010-15" fastsat, at Rigsadvokaten i samarbejde med embederne skal udarbejde en samlet pressepolitik på området. Det er forudsat, at arbejdet koordineres med politiet.

En sådan pressepolitik foreligger hermed. Sigtet er at formulere principperne for kontakten til medierne i konkrete straffesager og navnlig at give anvisninger på en række praktiske spørgsmål, som i den forbindelse erfaringsmæssigt opstår – hvad kan man sige til medierne, og hvad kan man ikke sige? Herudover indeholder vejledningen retningslinjer for politiets og anklagemyndighedens deltagelse i interviews mv. om generelle spørgsmål inden for straffesagsområdet og om organisering og koordinering af pressekontakten.

Endelig indeholder vejledningen nogle bilag med de vigtigste lovbestemmelser på området og gode råd om anvendelse af pressemeddelelser.

Der er således ikke tale om en egentlig samlet kommunikationsstrategi, men om en vejledning på straffesagsområdet i håndtering af en række praktiske forekommende spørgsmål i forhold til medierne. Der er i Rigspolitiets pressepolitik af 19. maj 2011 fastsat mere overordnede mål og retningslinjer for politiets generelle samspil med medierne.

Som ansat i politi og anklagemyndighed er man som andre offentligt ansatte beskyttet af principperne om ytringsfrihed og kan på *egne* vegne f.eks. deltage i den offentlige debat og fremsætte personlige synspunkter. Det gælder som udgangspunkt også om emner, der vedrører ens arbejdsområde. Denne vejledning vedrører derfor alene den pressekontakt, som finder sted på *politiets og anklagemyndighedens vegne*.

Vejledningen er forberedt i en arbejdsgruppe med repræsentanter for Rigspolitiet, Rigsadvokaten, Politidirektørforeningen, Statsadvokatforeningen og Foreningen af Offentlige Anklagere.

2

DE OVERORDNEDE RAMMER

Formidling af information til offentligheden på straffesagsområdet skal ske inden for rammerne af lovgivningen og en række principielle og til dels modsatrettede hensyn.

På den ene side har politiet og anklagemyndigheden – også i lyset af det grundlæggende princip om offentlighed i retsplejen – en naturlig forpligtelse til over for omverdenen at informere om sin virksomhed. Dette vil medvirke til at give offentligheden en bedre og mere dækkende og nuanceret forståelse for bl.a. udfaldet af konkrete straffesager og for generelle strafferetlige og retspolitiske problemstillinger og dermed til yderligere at styrke tilliden til straffesystemet.

På den anden side taler hensynet til dem, der er involveret i en straffesag, ofte med betydelig vægt for, at politiet og anklagemyndigheden er tilbageholdende med at give konkrete oplysninger til offentligheden. Dette vil også ofte følge af reglerne om tavshedspligt. Hertil kommer, at efterforskningsmæssige hensyn i mange tilfælde kan tale for, at oplysninger fra konkrete straffesager ikke videregives til offentligheden, ligesom respekten for domstolene indebærer, at straffesager ikke ”procederes” i offentligheden, men i retten. Ved udtalelser i den offentlige debat er det endvidere bl.a. vigtigt, at der ikke opstår tvivl om politiets og anklagemyndighedens ubetingede respekt for lovgivningen.

Formålet med denne vejledning er inden for rammerne af den relevante lovgivning at fastlægge en passende balance mellem disse hensyn.

3

KOMMENTARER OG OPLYSNINGER OM KONKRETE STRAFFESAGER

3.1.

OVERORDNEDE RETNINGSLINJER

Som helt overvejende hovedregel bør politiet og anklagemyndigheden *stille sig til rådighed*, hvis medierne ønsker at stille spørgsmål vedrørende konkrete straffesager. Det gælder både før, under og efter rettens behandling af sagen, og det gælder, selv om det f.eks. ikke er muligt at give mere konkrete oplysninger. Kun hvis regler om tavshedspligt eller andre vigtige hensyn taler imod, bør man undlade at besvare spørgsmål fra pressen.

Politiet og anklagemyndigheden må *ikke give pressen forkerte oplysninger*. Hvis man bliver stillet spørgsmål, som man f.eks. af efterforskningsmæssige hensyn ikke ønsker at besvare, må man derfor oplyse, at det af den grund ikke er muligt at besvare spørgsmålet.

Spørgsmål fra pressen bør besvares *hurtigst muligt*. Som udgangspunkt betyder det, at henvendelser fra pressen skal besvares med det samme, men hvis dette ikke er muligt, bør man give journalisten besked om, hvornår der kan forventes et svar – og følge op på det. Det er vigtigt i den forbindelse at vise forståelse og respekt for, at journalister ofte arbejder med meget korte og stramme deadlines.

For at sikre, at politiet og anklagemyndigheden i videst muligt omfang er i stand til at forholde sig til pressens spørgsmål, bør man – navnlig i sager, der på forhånd må forventes at tiltrække sig opmærksomhed – *på et tidligt tidspunkt overveje, hvordan betjening af pressen bedst kan ske*. Det kan i den forbindelse f.eks. overvejes, hvilke spørgsmål man kan forvente at blive stillet, hvilke oplysninger man vil kunne videregive til pressen, og om man af egen drift vil give oplysninger eller kommentarer, f.eks. i form af en pressemeddelelse.

Der bør være en *fælles linje* for, hvilke oplysninger der gives om konkrete sager, uanset om det er politiet eller anklagemyndigheden, der i den konkrete situation står for kontakten til pressen.

Der bør endvidere være *lokale retningslinjer* for, hvem der udtaler sig til pressen. Det klare udgangspunkt er i den forbindelse, at det er *efterforskere*, der udtaler sig om *efterforskningsmæssige* spørgsmål, og *anklagere*, der udtaler sig om *juridiske og bevismæssige* spørgsmål. Under alle omstændigheder bør der være en *sikker koordinering* mellem efterforskere og anklagere i pressehåndteringen (jf. nærmere pkt. 5.1).

LAV EN AFTALE MED JOURNALISTEN

Artiklen, indslaget eller baggrundssamtalen er et samarbejde mellem dig og journalisten. Du har krav på, at journalisten sætter dig ind i betingelser og baggrund for din medvirken. Behovet for dette afhænger naturligvis af de nærmere omstændigheder – det gør f.eks. en forskel, om der er tale om et kort interview foran politistationen eller retsbygningen om en konkret sag, eller om der er tale om længere interviews om mere generelle spørgsmål.

Du kan afhængig af omstændighederne selv stille journalisten relevante spørgsmål: Hvad er formålet med jeres samtale? Hvilken vinkel anlægger journalisten? Hvilke hovedtemaer skal interviewet dreje sig om? Hvilke andre kilder deltager? Hvornår er deadline? Er jeres samtale til citat eller til baggrund? Kan du få udtalelser til gennemsyn?

Som udgangspunkt stiller politiet og anklagemyndigheden altid op til interviews, men du kan stille krav som forudsætning for din deltagelse – herunder om hvor, hvordan og hvornår du har mulighed for at lade dig interviewe. Du kan på forhånd forklare journalisten, hvis der er noget, som du ikke kan udtale dig om, f.eks. på grund af tavshedspligt eller efterforskningsmæssige hensyn.

Ring altid tilbage, hvis du har lovet det – og inden for den aftalte tidsfrist. Også selv om din besked er, at du alligevel ikke kan udtale dig.

3.2. UDTALELSER TIL PRESSEN UNDER EFTERFORSKNINGEN OG I FORBINDELSE MED GRUNDLOVSFORHØR

Politiet og anklagemyndigheden bliver ofte spurgt, om man har *modtaget en anmeldelse* i en bestemt sag.

Hvis der *ikke* er modtaget en sådan anmeldelse, vil dette i almindelighed uden videre kunne oplyses.

Hvis der *er* modtaget en anmeldelse, vil spørgsmålet navnlig være, om *efterforskningsmæssige hensyn* taler for ikke at bekræfte modtagelsen, eller om politiets og anklagemyndighedens *tavshedspligt* er til hinder for at bekræfte modtagelsen.

Det er således vigtigt at være opmærksom på, om *efterforskningsmæssige* grunde kan tale for ikke at besvare spørgsmålet. Det kan f.eks. efter omstændighederne være tilfældet i situationer, hvor man forventer at foretage ransagning eller indgreb i meddelelshemmeligheden, eller hvor det i øvrigt er vigtigt at hemmeligholde, at der er en efterforskning i gang. I disse situationer bør man meddele pressen, at man ikke kan udtale sig om, hvorvidt der er modtaget en anmeldelse.

Der vil her ikke være behov for også at overveje spørgsmål om tavshedspligt.

I tilfælde, hvor efterforskningsmæssige hensyn *ikke* taler imod at oplyse om en modtaget anmeldelse, vil spørgsmålet være, om politiets og anklagemyndighedens *tavshedspligt* alligevel er til hinder for at besvare spørgsmålet. Der kan ikke gives præcise retningslinjer for dette spørgsmål, men nogle tilfældegrupper kan opstilles:

Hvis spørgsmålet kan besvares *uden at røbe identiteten på den eller de personer, som anmeldelsen vedrører* – f.eks. fordi det ikke i offentligheden er kendt, hvem der i givet fald er ansvarlig for den pågældende lovovertrædelse – vil der normalt ikke være noget til hinder for at oplyse, at man har modtaget en anmeldelse. I den forbindelse vil anmeldelsens indhold normalt kunne refereres i overskriftsform, ligesom man i overordnede træk vil kunne orientere om den videre sagsbehandling hos politiet og anklagemyndigheden.

FORBERED DIT BUDSKAB

Når du kender rammerne for interviewet, skal du forberede dit hovedbudskab. Du bør gøre dig overvejelser om, hvilke hovedpointer du agter at videreformidle. Tag udgangspunkt i, hvad du forventer at blive spurgt om, men vær bevidst om politiets og anklagemyndighedens hovedpointer i den aktuelle sag. Bed eventuelt om en tænkepause. Ved mediekontakt i forbindelse med et retsmøde kan du vente med at møde medierne, indtil du har gennemtænkt, hvad du vil svare på deres spørgsmål.

Dit budskab skal være kort, klart og til at forstå. Dine citater eller "interviewbidder" skal primært udtrykke vurderinger eller forklaringer. Fakta og underliggende oplysninger giver du normalt bedre i en baggrundssamtale til journalisten, der kan videreformidle dem i sin omkringliggende tekst eller "speak". Arbejd med dit budskab, indtil det er så meningsfuldt, at du ikke behøver at have papirmanuskript, men umiddelbart kan genkalde det. Skærp så vidt muligt dit budskab så tilpas, at det kan stå alene uden forbehold og sideforklaringer. I korte interviews har du sjældent brug for at forberede mere end et eller to budskaber.

I tilfælde, hvor anmeldelsen *vedrører en juridisk person* – f.eks. en virksomhed eller en offentlig myndighed – vil der normalt heller ikke være noget til hinder for at oplyse om modtagelsen af en anmeldelse. Der kan dog være undtagelser, f.eks. hvor oplysningen må forventes at kunne medføre umiddelbare og alvorlige økonomiske skadevirkninger, og hvor det fremstår helt uklart, om der er ”hold” i anmeldelsen.

I tilfælde, hvor *anmelderen selv har orienteret pressen* om, at der er indgivet anmeldelse til politiet, vil dette i almindelighed kunne bekræftes – uanset de nærmere omstændigheder i øvrigt. Der må imidlertid her kræves den nødvendige sikkerhed, og det er således normalt ikke tilstrækkeligt, at journalisten blot angiver at være bekendt med, at der er indgivet anmeldelse.

I *andre tilfælde* må det bero på en konkret vurdering, om tavshedspligten i forhold til den eller de identificerbare enkeltpersoner, som sagen vedrører, er til hinder for at oplyse, at der er modtaget en anmeldelse. Det må i den forbindelse bl.a. indgå, om sagen allerede er kendt i offentligheden, og om sagen har mere generel eller samfundsmæssig betydning, således at offentligheden har en saglig interesse i at kende til den. I den forbindelse kan der bl.a. lægges vægt på, hvem den eller de anmeldte er – det kan f.eks. gøre en forskel, om der er tale om en overordnet beslutningstager i en myndighed eller virksomhed, eller om der er tale om en ”almindelig” privatperson.

Politiet og anklagemyndigheden behandler undertiden sager, der involverer personer, som er offentligt kendte, men som ikke er beslutningstagere eller i øvrigt udøver særlige beføjelser i samfundet (”kändisser”). Sådanne sager vil offentligheden som udgangspunkt ikke have nogen saglig interesse i at kende til, og udgangspunktet vil derfor være, at politi og anklagemyndighed ikke kan røbe oplysninger om disse personer i videre omfang end om andre personer. Nogle gange vil sådanne sager imidlertid i forvejen være kendt i offentligheden, og dette vil efter omstændighederne – og efter et konkret skøn – kunne begrunde, at det f.eks. bekræftes, at der er modtaget en anmeldelse mod den pågældende.

Undertiden vil politiet og anklagemyndigheden blive spurgt, om der i en bestemt sag er iværksat efterforskning *af egen drift*. I disse tilfælde må der følges retningslinjer svarende til dem, der er anført ovenfor.

Det beror på en konkret vurdering, i hvilket omfang der kan gives *oplysninger om den nærmere efterforskning*, f.eks. om forestående efterforskningskridt eller om resultatet af bestemte efterforskningskridt.

Det afgørende vil her i almindelighed være efterforskningsmæssige hensyn. Normalt vil det i hvert fald f.eks. kunne oplyses, at der er eller vil blive foretaget relevante afhøringer og andre efterforskningskridt, ligesom man vil kunne forklare generelt om den videre proces hos politiet og anklagemyndigheden, herunder forelæggelse for statsadvokaten mv. Det vil også kunne oplyses, hvornår efterforskningen forventes afsluttet, og hvornår en endelig vurdering af sagen forventes at være færdig. For at lette identifikationen af sagen ved senere henvendelser fra pressen kan sagens journalnummer også oplyses, ligesom det kan oplyses, hvem der er myndighedens kontaktperson i sagen.

Forud for *grundlovsforhør* kan man referere sigtelsens hovedpunkter, f.eks. hvilke bestemmelser der er rejst sigtelse efter, og hvor mange personer sagen drejer sig om. Herudover kan man naturligvis tilkendegive, at der må anses at være tilstrækkeligt grundlag for varetægtsfængsling, ligesom man f.eks. kan oplyse, hvornår den sigtede vil blive fremstillet, og om der forventes at blive anmodet om lukkede døre.

Når et grundlovsforhør er afsluttet, bør anklageren som udgangspunkt stille sig til rådighed for pressen. Udover rettens kendelse kan man navnlig referere sigtelsens hovedpunkter, ligesom man – hvis

VÆR KORT OG KONKRET

I medierne skal du normalt ikke forklare alle dine forudsætninger, inden du når frem til hovedbudskabet. Derfor skal du sige det væsentligste først, og hvis der er tid og plads, kan du bagefter gå videre til uddybningerne. Undlad forbehold, medmindre de er nødvendige. Når du på denne måde er ”din egen redaktør”, undgår du lettere, at journalisten klipper uhensigtsmæssigt i din fremstilling. Lange eller vævende udredninger øger risikoen for, at du bliver misforstået eller fejlciteret.

I avisartikler er skriftlige citater fra dig som regel ikke ordrette gengivelser af, hvad du har sagt, men en forståelsesmæssig ”oversættelse”, som giver mening for den almindelige avislæser. Undlad derfor at rette journalistens forsøg på at gøre dig mere forståelig, medmindre citaterne er blevet misvisende, eller sproget ligger for langt fra dit eget. Det kan også forekomme, at du ved gennemlæsning af den journalistiske fremstilling selv kommer på en ny formulering, der får dit budskab til at stå klarere – fortæl i givet fald journalisten, at du har fået en idé til at forklare sammenhængen bedre, men brug ikke denne mulighed til at forsøge ’at trække i land’, medmindre det er absolut nødvendigt.

grundlovsforhøret har været afholdt for åbne døre – i hovedtræk kan gengive de forklaringer, der er afgivet i retten. I den forbindelse kan det oplyses, hvordan den sigtede har stillet sig til sigtelsen. Der kan også – men afhængigt af sagens nærmere omstændigheder – i hovedtræk redegøres for de kommende skridt i efterforskningen (efter relevant koordinering med politiet, jf. pkt. 5.1 nedenfor).

Hvis der af retten er nedlagt *navne- eller referatforbud*, skal man naturligvis sikre sig, at ens udtalelser ikke kommer i strid med dette. Et navneforbud vil således udelukke, at der gives oplysninger om bl.a. den sigtedes navn, stilling eller bopæl eller andre oplysninger, der gør det muligt at identificere den pågældende. Hvis der er nedlagt referatforbud, vil man kunne oplyse, hvad der er resultatet af rettens kendelse. Til gengæld må der ikke gives oplysninger om, hvad der er foregået under retsmødet, herunder hvem der er blevet afhørt, hvad de pågældende har forklaret, og hvilke beviser der har været fremlagt.

Hvis der under retsmødet er fremsat beskyldninger mod politiet, f.eks. om ulovlig magtanvendelse eller forkert adfærd i forbindelse med anholdelsen, må det oplyses, at dette spørgsmål i givet fald må undersøges af Den Uafhængige Politiklagemyndighed (Politiklagemyndigheden). Man bør ikke i øvrigt forholde sig til de fremsatte beskyldninger.

Hvis grundlovsforhøret har været afholdt for *lukkede døre*, må man alene referere resultatet af rettens kendelse og fortælle, hvordan den pågældende stiller sig til sigtelsen. Hvis der har været tale om ”dobbelt-lukkede” døre, må man alene gengive resultatet af rettens kendelse.

3.3.

UDTALELSER TIL PRESSEN I FORBINDELSE MED TILTALEREJNSNING OG PÅTALEOPGIVELSE MV.

Når der er truffet beslutning om *tiltalespørgsmålet*, skal den tiltalte altid orienteres om afgørelsen, inden der gives meddelelse til pressen.

Man kan over for pressen oplyse, hvad der (i hovedpunkter) er rejst tiltale for, ligesom det kan oplyses, hvis der ikke er rejst tiltale mod en eller flere af de personer, der har været involveret i sagen. Det beror i øvrigt på en konkret vurdering, hvilke oplysninger der bør gives til pressen – det kan i den forbindelse bl.a. indgå, hvor kendte sagens omstændigheder i forvejen er i offentligheden.

Der bør ikke gives nogen detaljeret begrundelse for, at man har fundet grundlag for at rejse tiltale. Sådanne udtalelser vil ofte få karakter af vurderinger af beviser og skyldspørgsmål, der hører hjemme i retten. Det vil dog naturligvis f.eks. kunne oplyses, at der efter anklagemyndighedens opfattelse er tilstrækkeligt bevismæssigt grundlag for at rejse tiltale i sagen, og det vil normalt også kunne oplyses, at anklagemyndigheden navnlig støtter sig til f.eks. vidneforklaringer eller tekniske beviser mv.

I større straffesager eller i sager, der allerede er kendt i offentligheden, vil det i mange tilfælde kunne være hensigtsmæssigt at udsende en *pressemeddelelse* i umiddelbar forlængelse af tiltalerejsningen. En pressemeddelelse vil kunne give pressen svar på de grundlæggende spørgsmål om sagen, ligesom den ofte vil gøre det lettere efterfølgende at forklare sagens mere indviklede sammenhænge. Den vil således kunne være arbejdsbesparende for alle parter.

I en pressemeddelelse vil man først og fremmest kunne referere sagens fakta, herunder hvad tiltalen i hovedtræk drejer sig om. Herudover vil sagens eventuelle principielle spørgsmål kort kunne skitseres, men uden at komme mere detaljeret ind på anklagemyndighedens holdning til disse spørgsmål. Det vil i pressemeddelelsen eventuelt også kunne angives, at der ikke kan gives yderligere oplysninger om sagen. Om pressemeddelelser henvises i øvrigt til bilag 2.

Tilsvarende principper gælder i sager, hvor *påtale opgives* (eller efterforskning indstilles). Her vil det f.eks. kunne oplyses, at sagen må anses for foræl-

det, at forholdet ved en nærmere vurdering ikke kan anses for strafbart, eller at der ikke er tilstrækkeligt bevisgrundlag for at gå videre med sagen. I disse tilfælde er det vigtigt over for pressen at formulere sig på en måde, der tager højde for, at den pågældende herefter ikke vil få lejlighed til at forsvare sig i retten – ved f.eks. påtaleopgivelse af bevismæssige grunde må der således ikke i politiets og anklagemyndighedens udtalelser skabes tvivl om, at den pågældende nu skal anses for uskyldig.

3.4.

UDTALELSER TIL PRESSEN UNDER HOVEDFORHANDLINGEN

I forbindelse med *hovedforhandlingen* er der ofte fra pressens side stor interesse for de forklaringer, der afgives af tiltalte og af vidnerne, og anklageren bør derfor også her normalt stille sig til rådighed for pressen. Anklageren må imidlertid afstå fra udtalelser, der kan opfattes som en "procedure". Det betyder bl.a., at konkrete udtalelser om bevisvurdering og skyldspørgsmål ikke bør forekomme. Det vil dog f.eks. kunne oplyses, at sagen efter anklagemyndighedens opfattelse skrider frem som forventet eller planlagt, eller at sagens hidtidige forløb ikke har givet anklagemyndigheden anledning til en ændret vurdering af grundlaget for tiltalerejsningen.

Der vil naturligvis også kunne gives oplysninger om mere praktiske spørgsmål, f.eks. om antallet af vidner, der skal afhøres, eller om det antal dage, der forventes at skulle bruges i sagen.

Anklageren vil også i generelle vendinger kunne forklare, hvad der f.eks. har været temaet under dagens afhøringer, og hvad man fra anklagemyndighedens side har forsøgt at få belyst. Som hovedregel bør anklageren derimod ikke mere indgående referere de forklaringer, der er fremkommet under hovedforhandlingen. I stedet vil man kunne henvise journalisterne til selv at overvære retsmøderne.

Tilsvarende vil anklageren også på forhånd kunne oplyse, hvad man ønsker at belyse med et bestemt bevis, f.eks. hvad formålet har været med at indkalde et nærmere angivet vidne. Som nævnt bør man dog ikke komme nærmere ind på f.eks. bevisvurderinger. Eksempelvis bør man ikke give udtryk for sin forhåndsvurdering af tiltaltes eller vidners troværdighed.

Anklageren vil under hovedforhandlingen løbende kunne forklare og uddybe, hvad sagens centrale problemstillinger er. De synspunkter, som man vil fremføre under proceduren, bør imidlertid ikke oplyses til pressen. I stedet vil pressen kunne henvises til at overvære proceduren.

Særligt for så vidt angår *strafpåstanden* vil anklageren mere generelt kunne oplyse om det generelle strafniveau i sager af den pågældende karakter. Det kan således i mange tilfælde f.eks. være hensigtsmæssigt at gøre opmærksom på, at normalstraffen for en lovertrædelse ligger et stykke fra strafferammens maksimum. Derimod bør anklagemyndighedens nærmere strafpåstand ikke oplyses til pressen forud for proceduren.

Det ses undertiden, at forsvarere over for pressen i forholdsvis detaljerede vendinger udtaler sig om forhold, der tidligere alene blev omtalt i retten, bl.a. om skyldspørgsmål og vidners troværdighed. Anklagemyndigheden bør som udgangspunkt undlade mere konkret at kommentere sådanne udtalelser. Det vil imidlertid f.eks. kunne tilkendes, at forsvarerens fremstilling af sagen efter anklagemyndighedens opfattelse er ufuldstændig eller fejlagtig, at anklagemyndigheden af principielle grunde ikke vil gå ind i en diskussion med forsvareren uden for retssalen, og at man kan henvise til den kommende procedure fra anklagemyndighedens side.

Er der tale om grovere personrettede beskyldninger, f.eks. hvor anklagerens objektivitet anfægtes, bør anklageren – uden at gå ind på selve sagen – klart tilbagevise synspunkterne og understrege, at anklagemyndigheden behandler hver enkelt sag ud fra samme grundlæggende principper om saglighed og objektivitet.

3.5. UDTALELSER TIL PRESSEN EFTER DOMSAFSIGELSEN

Efter dommens afsigelse vil anklageren ofte blive bedt om kommentarer til rettens afgørelse. Også i disse tilfælde bør anklageren som hovedregel stille sig til rådighed – men naturligvis inden for den ramme, at der skal udvises ubetinget respekt over for afgørelsen.

I tilfælde, hvor anklagemyndigheden har fået medhold, vil det i almindelighed være naturligt at give udtryk for tilfredshed med afgørelsen og eventuelt fremhæve de væsentlige spørgsmål, som retten har været enig med anklagemyndigheden i. I tilfælde, hvor anklagemyndigheden ikke har fået medhold, kan man – afhængig af situationen – f.eks. give udtryk for, at man er overrasket over resultatet, eller at dommen ikke er i overensstemmelse med det, som anklagemyndigheden har argumenteret for. Man kan eventuelt også pege på, at der er forhold i sagen, som kunne have talt for et andet resultat, men at man naturligvis må tage rettens afgørelse

UNDGÅ FAGUDTRYK

I medierne taler du ikke til dine kollegaer, men til den almindelige befolkning. Langt de fleste har kun en vag forståelse af de fagudtryk, som politiet og anklagemyndigheden og andre aktører i straffesagskæden bruger.

Vær derfor opmærksom på, at andres forståelse af f.eks. politifaglige eller juridiske termer ofte er mere begrænset, end du umiddelbart forventer. Derfor skal du bruge et sprog, som modtageren forstår. Omformuler faglige vendinger eller forklar dem, hvis de er centrale for dit budskab. I forberedelsen af dit budskab og under selve interviewet kan du eventuelt forestille dig en konkret person, som du kender, der skal kunne forstå det, du siger, uden at have faglige forudsætninger.

til efterretning. Er der tale om, at retten til dels har fulgt anklagemyndighedens og til dels forsvarerens synspunkter, må man vedkende sig dette, men man kan efter omstændighederne fremhæve de væsentlige spørgsmål, hvor anklagemyndigheden har fået medhold.

Det kan efter omstændighederne – og hvor det er praktisk muligt – være hensigtsmæssigt inden domsafsigelsen i byretten at afklare *spørgsmålet om anke* med vedkommende statsadvokat, herunder hvilke forhold der kan begrunde en anke. Hvis det f.eks. på forhånd er aftalt med statsadvokaten, at dommen skal ankes i tilfælde af frifindelse (eventuelt med en nærmere angivet begrundelse), vil den mødende anklager straks efter domsafsigelsen kunne anke dommen og oplyse til pressen, at dette er sket. I den forbindelse vil det – afhængig af omstændighederne – f.eks. kunne oplyses, at anklagemyndigheden er uenig i byrettens vurdering, eller at sagen i hvert fald er så tvivlsom, at den bør prøves i landsretten.

I tilfælde, hvor ankespørgsmålet ikke på forhånd er afklaret, bør der ikke gives udtryk for egentlig uenighed i forhold til dommen, idet dette vil kunne forekomme uheldigt i tilfælde, hvor anke senere frafalder. Det kan i stedet siges, at man nu i samråd med statsadvokaten vil overveje ankespørgsmålet, og det kan eventuelt oplyses, hvilke forhold i dommen der særligt kan give anledning til tvivl og derfor i givet fald kan begrunde en anke.

Der bør *aldrig* gives udtryk for *egentlig kritik* af den afsagte dom. Det bør således f.eks. ikke tilkendegives, at præmisserne er uklare eller for kortfattede.

Det kan efter de retningslinjer, der er omtalt ovenfor vedrørende tiltalerejsning, være hensigtsmæssigt at udsende en pressemeddelelse om dommen i sagen. Der henvises i den forbindelse til bilag 2.

Politiet og anklagemyndigheden bør ikke udtale sig om *forhold, der henhører under andre myndigheders kompetence*. Eksempelvis bør man ikke udtale sig nærmere om de afsoningsforhold, som den domfældte kan forventes at blive undergivet, idet dette spørgsmål afgøres af Kriminalforsorgen. Tilsvarende bør man ikke udtale sig nærmere om forhold, der f.eks. henhører under de sociale myndigheder. I stedet bør der henvises til de relevante myndigheder.

4

DELTAGELSE I INTERVIEWS OG I DEN OFFENTLIGE DEBAT OM MERE GENERELLE SPØRGSMÅL

4.1.

EFTER ANMODNING FRA MEDIERNE

Politiet og anklagemyndigheden modtager ofte henvendelser fra medierne med anmodning om deltagelse i interviews eller debatprogrammer mv. til belysning af generelle strafferetlige eller kriminalpolitiske spørgsmål. Der kan f.eks. være tale om principielle spørgsmål, som udspringer af konkrete straffesager, af redegørelser, som politiet eller anklagemyndigheden har udarbejdet, af synspunkter, som andre (f.eks. forsvarere eller dommere) har gjort gældende, eller af problemstillinger, som er fremme i den aktuelle retspolitiske debat. Der kan være tale om henvendelser fra trykte eller elektroniske medier.

Politiet og anklagemyndigheden har et vigtigt principielt ansvar for at bidrage til korrekt og nuanceret belysning af generelle problemstillinger. Og konsekvensen af ikke at medvirke ved en sådan belysning vil ofte være, at belysningen vil ske gennem andre aktører uden de synsvinkler og nuancer, som politiet og anklagemyndigheden kan bidrage med.

Det bør derfor være det klare udgangspunkt, at politiet og anklagemyndigheden er positive over for deltagelse i sådanne interviews mv.

Samtidig er det vigtigt, at hver enkelt henvendelse fra medierne vurderes konkret. F.eks. vil det i almindelighed være en forudsætning, at der lægges op til en tilstrækkeligt seriøs behandling af det pågældende spørgsmål, og at der er udsigt til, at de relevante nuancer vil kunne komme tilstrækkeligt frem. Det bør naturligvis ikke tillægges betydning, at der eventuelt lægges op til kritik af politiet eller anklagemyndigheden.

Politiet og anklagemyndigheden bør være tilbageholdende med interviews om generelle problemstillinger, som *udspringer af verserende straffesager*. Det er ikke udelukket at deltage i interviews i disse tilfælde, men det vil ofte være vanskeligt at medvirke, uden at det reelt indebærer en "forhåndsprocedure" af den pågældende sag. Det vil derfor ofte være rigtigst at afslå deltagelse i sådanne interviews, men eventuelt tilkendegive, at man er indstillet på at stå til rådighed, når sagen er endeligt afsluttet.

Undertiden vil der være tale om deltagelse i debat- eller dokumentarprogrammer mv., der *udspringer af afsluttede straffesager*. I disse tilfælde vil der sjældent være tale om de samme betænkeligheder som ved verserende sager. Det er imidlertid vigtigt at sikre sig, at der ikke i realiteten bliver tale om "efterprocedure" af sagen eller i øvrigt om nogen form for kritik af afgørelsen, men om belysning af f.eks. de generelle problemstillinger, som sagen illustrerer, eller af de generelle overvejelser, som sagen har givet politiet og anklagemyndigheden anledning til. Man skal desuden huske, at fortrolige oplysninger fra afsluttede straffesager som udgangspunkt er undergivet tavshedspligt efter sagens afslutning, uanset om oplysningerne under sagens behandling har været fremlagt i retten.

I interviews om generelle problemstillinger vil der kunne blive stillet spørgsmål, som reelt vedrører politiets eller anklagemyndighedens syn på hensigtsmæssigheden af gældende lovgivning. I sådanne tilfælde er der i almindelighed ikke noget til hinder for f.eks. at redegøre for de modsatrettede hensyn, som gør sig gældende på det pågældende område, eller for de vanskeligheder af praktisk karakter, som det pågældende regelsæt eventuelt kan medføre for politi og anklagemyndighed. Derimod bør der i almindelighed ikke gives udtryk for egentlig kritik af lovgivningen, og der må aldrig efterlades tvivl om, at politiet og anklagemyndigheden under alle omstændigheder udmønter lovgivningen således, som den til enhver tid foreligger.

4.2.

AF EGEN DRIFT

I praksis vil politiets og anklagemyndighedens deltagelse i den offentlige debat oftest ske efter anmodning fra medierne.

I nogle tilfælde kan det imidlertid være hensigtsmæssigt, at politiet og anklagemyndigheden selv tager initiativ til at deltage i debatten – f.eks. ved udarbejdelse af indlæg i de trykte medier.

Dette vil navnlig kunne være tilfældet som reaktion på andre indlæg eller udtalelser mv., hvor der er gjort synspunkter gældende, som kan kræve korrektion eller nuancering. Det kan imidlertid efter omstændighederne også være tilfældet som opfølgning på f.eks. principielle domme eller afgørelser, som er truffet, og hvor der kan være en generel interesse i, at politiet og anklagemyndigheden giver en mere samlet og uddybende fremstilling af sagens problemstillinger.

Sådanne initiativer bør normalt være forbeholdt tilfælde, hvor der f.eks. er givet udtryk for betydelig eller mere principiel kritik af politiet eller anklagemyndigheden, eller hvor der i øvrigt er en særligt væsentlig interesse i at give en fremstilling af politiets og anklagemyndighedens overvejelser. Allerede praktiske hensyn indebærer således, at det ikke er muligt at reagere, hver gang der f.eks. gives udtryk for kritik af politi og anklagemyndighed, og det er også vigtigt ikke at "devaluere" virkningen af indlæg i medierne.

GENTAG VÆSENTLIGE POINTER

Vær ikke bange for at gentage dig selv under interviewet. Hold dig til dit hovedbudskab og brug kun kræfter på gentagne omformuleringer, hvis du har overskud til det. Aftal med journalisten, at optagelsen kan tages om, eller at du kan omformulere dit svar, hvis du ikke er tilfreds med den måde, du fik fremstillet dit budskab på.

Forvent også, at den gode journalist spørger igen, hvis dit svar gik skævt – eventuelt flere gange, indtil I begge er tilfredse med kvaliteten af dit svar. Afvis at svare gentagne gange, hvis journalisten bliver ved med at spørge om det samme, og du selv synes, at du har svaret godt.

5

ORGANISERING OG KOORDINERING

5.1. OVERORDNET

Politiets og anklagemyndighedens praktiske betjening af medierne i straffesager skal ske på en måde, der understøtter de overordnede principper om åbenhed og hurtighed.

Der bør i de enkelte embeder være fastsat nærmere retningslinjer for pressebetjeningen. Sådanne retningslinjer bør bl.a. regulere den praktiske behandling af henvendelser fra medierne, f.eks. hurtig videregivelse til de relevante medarbejdere, procedure for eventuelle foreløbige svar til pressen, journalisering og arkivering mv.

Retningslinjerne bør også regulere kompetencefordelingen mellem de enkelte enheder og medarbejdere i embedet. Det klare udgangspunkt er i den forbindelse, at det er efterforskere, der udtaler sig om efterforskningsmæssige spørgsmål, og anklagere, der udtaler sig om juridiske og bevismæssige spørgsmål.

Af praktiske grunde kan det i nogle tilfælde være nødvendigt, at efterforskere i kontakten med pressen også berører juridiske problemstillinger, f.eks. vedrørende grundlaget for fremstilling med henblik på varetægtsfængsling. Tilsvarende kan det være nødvendigt for anklagere også at berøre politifaglige spørgsmål, f.eks. vedrørende den fortsatte efterforskning efter varetægtsfængsling.

I disse tilfælde skal der ske den nødvendige koordinering mellem efterforskere og anklagere. Af hensyn til troværdigheden og konsistensen i politikredsens udtalelser til pressen er det således helt afgørende, at der er den nødvendige faglige dækning for alt, hvad der siges, således at det ikke senere viser sig, at politikredsens opfattelse af et spørgsmål er en anden end den, der er givet udtryk for.

Som hovedregel bør pressemedarbejderen ved det enkelte embede orienteres om eller inddrages i enhver kontakt, som embedets medarbejdere har til medierne.

Det følgende under pkt. 5.2-5.4 vedrører alene spørgsmålet om koordinering mv. mellem de forskellige myndigheder inden for politiet og anklagemyndigheden, dvs. politikredsene, statsadvokaturerne, Rigspolitiet og Rigsadvokaten.

5.2. KOMPETENCEFORDELING I KONKRETE STRAFFESAGER

De ”indholdsmæssige” retningslinjer for pressekontakten vedrørende konkrete straffesager er beskrevet i pkt. 3 ovenfor.

Som udgangspunkt er kompetencen til at udtale sig til pressen om disse sager hos den myndighed, hvor den pågældende sag i øvrigt behandles. Det betyder f.eks., at kompetencen i sager, der skal behandles i byretten, som udgangspunkt er i vedkommende politikreds, mens kompetencen i ankesager som udgangspunkt er hos vedkommende statsadvokat.

I tilfælde, hvor en sag involverer både politikredsen og vedkommende statsadvokat (f.eks. fordi sagen skal forelægges for statsadvokaten), vil pressebetjeningen normalt blive varetaget af politikredsen indtil det tidspunkt, hvor sagen forelægges for statsadvokaten. I sager, hvor det er relevant – f.eks. i sager, hvor der kan forudses væsentlig medieopmærksomhed – er det generelt vigtigt, at der etableres sikre ordninger for kompetencen til pressebetjening. I øvrigt bør statsadvokaten orienteres så tidligt som muligt om presseaktuelle sager, der kan forventes at involvere både politikredsen og statsadvokaten.

Pressehenvendelser i konkrete sager kan efter omstændighederne vedrøre mere generelle spørgsmål, f.eks. principielle anklagerfaglige eller ressourcemæssige problemstillinger. I sådanne tilfælde må det overvejes, om henvendelsen skal henvises til de centrale myndigheder, og der bør under alle omstændigheder sikres den nødvendige koordinering i forhold til disse myndigheder.

Tilsvarende gælder i sager, hvor der måtte blive rejst betydelig eller principiel kritik af politi eller anklagemyndighed.

5.3. KOMPETENCEFORDELING I FORBINDELSE MED DELTAGELSE I OFFENTLIG DEBAT MV.

De ”indholdsmæssige” retningslinjer med hensyn til deltagelse i offentlig debat mv. er beskrevet i pkt. 4 ovenfor.

Der kan ikke fastsættes præcise retningslinjer for kompetenceforholdene i disse tilfælde. Som udgangspunkt gælder imidlertid, at det i tilfælde, hvor temaet angår en konkret sag eller forholdene ved et konkret embede, er det pågældende embede selv, der står for deltagelsen i det pågældende interview mv. Derimod vil udgangspunktet i tilfælde, hvor temaet angår landsdækkende eller i øvrigt principielle eller generelle problemstillinger, være, at mediehåndteringen varetages af de centrale myndigheder.

I de tilfælde, hvor politiet eller anklagemyndigheden selv tager initiativ til deltagelse i den offentlige debat, f.eks. ved indlæg i trykte medier (jf. pkt. 4.2), må det ligeledes bero på det nærmere tema, om det er de lokale eller centrale myndigheder, der repræsenterer politiet og anklagemyndigheden. Deltagelse i den offentlige debat på eget initiativ vil imidlertid alt andet lige være egnet til at skabe betydelig opmærksomhed, og relevant koordinering med de centrale myndigheder er derfor meget vigtig, jf. også nedenfor. Som udgangspunkt bør man derfor i disse tilfælde tage kontakt til Rigsadvokatens eller Rigspolitiets pressechef.

5.4. KOORDINERING PÅ TVÆRS AF MYNDIGHEDERNE

Uanset hvilken myndighed der over for pressen repræsenterer politiet og anklagemyndigheden, er det afgørende, at udtalelserne fremstår konsistente og utvetydige. Det vil således generelt kunne svække politiets og anklagemyndighedens troværdighed og indvirke uheldigt på bl.a. efterforskningen og en eventuel senere hovedforhandling, hvis der ikke fra starten er enighed om, hvordan man forholder sig til henvendelser fra medierne.

For at have en klar og velovervejet kommunikation med omverdenen bør der derfor i alle tilfælde, hvor det kan være relevant, sikres den fornødne koordinering af pressehåndteringen mellem de forskellige myndigheder inden for politiet og anklagemyndigheden.

I konkrete sager er koordinering mellem embederne navnlig aktuel, når sagen involverer både politikredsen og statsadvokaten (og eventuelt Rigspolitiet og Rigsadvokaten). Det bør være fast praksis, at embederne orienterer hinanden om henvendelser fra medierne i større sager med offentlig bevågenhed, således at også andre embeder, der muligvis vil blive kontaktet om sagen, er opmærksom på interessen fra medierne. Tilsvarende gælder i afsluttede sager.

Ved udtalelser om *generelle spørgsmål*, der berører flere embeder – eller politiet og anklagemyndigheden som helhed – vil der være behov for koordinering med hensyn til, hvem der udtaler sig til medierne. Der vil samtidig være behov for, at de øvrige embeder, der er berørt, er orienteret om indholdet af udtalelsen.

Det kan i den forbindelse efter omstændighederne være hensigtsmæssigt at anvende AnklagerNet eller den ”Medielog”, som Rigspolitiet har udviklet, og som er tilgængelig på Polnet.

BILAG

BILAG 1: CENTRALE LOVBESTEMMELSER

UDTALELSER TIL OFFENTLIGHEDEN OM STRAFFESAGER:

STRAFFELOVEN:

§ 152. Den, som virker eller har virket i offentlig tjeneste eller hverv, og som uberettiget videregiver eller udnytter fortrolige oplysninger, hvortil den pågældende i den forbindelse har fået kendskab, straffes med bøde eller fængsel indtil 6 måneder.

Stk. 2. Begås det i stk. 1 nævnte forhold med forsæt til at skaffe sig eller andre uberettiget vinding, eller foreligger der i øvrigt særligt skærpende omstændigheder, kan straffen stige til fængsel indtil 2 år. Som særligt skærpende omstændighed anses navnlig tilfælde, hvor videregivelsen eller udnyttelsen er sket under sådanne omstændigheder, at det påfører andre en betydelig skade eller indebærer en særlig risiko herfor.

Stk. 3. En oplysning er fortrolig, når den ved lov eller anden gyldig bestemmelse er betegnet som sådan, eller når det i øvrigt er nødvendigt at hemmeligholde den for at varetage væsentlige hensyn til offentlige eller private interesser.

[...]

§ 152 e. Bestemmelserne i §§ 152-152 d omfatter ikke tilfælde, hvor den pågældende:

- 1) er forpligtet til at videregive oplysningen eller
- 2) handler i berettiget varetægelse af åbenbar almeninteresse eller af eget eller andres tarv.“

FORVALTNINGSLOVEN:

”Kapitel 8

Tavshedspligt m.v.

Tavshedspligt

§ 27. Den, der virker inden for den offentlige forvaltning, har tavshedspligt, jfr. borgerlig straffelov § 152 og §§ 152 c-152 f, når en oplysning ved lov eller anden gyldig bestemmelse er betegnet som fortrolig, eller når det i øvrigt er nødvendigt at hemmeligholde den for at varetage væsentlige hensyn til offentlige eller private interesser, herunder navnlig til:

- 1) statens sikkerhed eller rigets forsvar,
- 2) rigets udenrigspolitiske eller udenrigsøkonomiske interesser, herunder forholdet til fremmede magter eller mellemfolkelige institutioner,
- 3) forebyggelse, efterforskning og forfølgning af lovovertrædelser samt straf fuldbyrdelse og beskyttelse af sigtede, vidner eller andre i sager om straffetlig eller disciplinær forfølgning,
- 4) gennemførelse af offentlig kontrol-, regulerings- eller planlægningsvirksomhed eller af påtænkte foranstaltninger i henhold til skatte- og afgiftslovgivningen,
- 5) det offentlige økonomiske interesser, herunder udførelsen af det offentlige forretningsvirksomhed,
- 6) enkeltpersoners eller private selskabers eller foreningers interesse i at beskytte oplysninger om deres personlige eller interne, herunder økonomiske, forhold, eller
- 7) enkeltpersoners eller private selskabers eller foreningers økonomiske interesse i at beskytte oplysninger om tekniske indretninger eller fremgangsmåder eller om drifts- eller forretningsforhold.

Stk. 2. Inden for den offentlige forvaltning kan der kun pålægges tavshedspligt med hensyn til en oplysning, når det er nødvendigt at hemmeligholde den for at varetage væsentlige hensyn til bestemte offentlige eller private interesser som nævnt i stk. 1.

Stk. 3. En forvaltningsmyndighed kan bestemme, at en person uden for den offentlige forvaltning har tavshedspligt med hensyn til fortrolige oplysninger, som myndigheden videregiver til den pågældende uden at være forpligtet hertil.

Stk. 4. Fastsættes der i henhold til § 1, stk. 2, regler om tavshedspligt, eller pålægges der tavshedspligt efter stk. 3, finder straffelovens § 152 og §§ 152 c-152 f tilsvarende anvendelse på overtrædelse af sådanne regler eller pålæg.”

RETSPLEJELOVEN:

§ 30. Retten kan i straffesager forbyde offentlig gengivelse af forhandlingen (referatforbud),

- 1) når en sigtet (tiltalt) er under 18 år,
- 2) når offentlig gengivelse må antages at bringe nogens sikkerhed i fare,
- 3) når offentlig gengivelse kan skade sagens oplysning, eller
- 4) når offentlig gengivelse vil udsætte nogen for en unødvendig krænkelse.

§ 31. Retten kan i straffesager forbyde, at der sker offentlig gengivelse af navn, stilling eller bopæl for sigtede (tiltalte) eller andre under sagen nævnte personer, eller at den pågældendes identitet på anden måde offentliggøres (navneforbud),

- 1) når offentlig gengivelse må antages at bringe nogens sikkerhed i fare, eller
- 2) når offentlig gengivelse vil udsætte nogen for unødvendig krænkelse.

Stk. 2. Retten kan under samme betingelse som i stk. 1, nr. 2, forbyde offentlig gengivelse af en juridisk persons navn, herunder binavn eller kaldenavn, og adresse.

Stk. 3. Retten skal ved afgørelsen om navneforbud tage hensyn til lovovertrædelsens grovhed og samfundsmæssige betydning. Det taler endvidere imod nedlæggelse af navneforbud, såfremt sigtede (tiltalte) har indtaget en stilling, som i forhold til offentligheden er særligt betroet.

Stk. 4. Navneforbuddet kan udstrækkes til at gælde også under en eventuel anke af sagen, hvis anken omfatter bedømmelse af beviserne for tiltaltes skyld.

[...]

Offentlig omtale m.v. af straffesager

Kapitel 92

[...]

§ 1016 a. Ingen, som i embeds medfør er beskæftiget med en straffesag, må, så længe sagen ikke er pådømt eller bortfaldet, udtale sig uden for retten til offentligheden angående skyldsspørgsmålet.

§ 1017. Offentlig gengivelse af retsforhandlinger skal være objektiv og loyal.

Stk. 2. Med bøde eller fængsel indtil 4 måneder straffes den, som i tale eller skrift, beregnet på at virke i en videre kreds, forsættelig eller ved grov uagtsomhed:

- 1) giver væsentlig urigtig meddelelse om en straffesag, der endnu ikke er endeligt afgjort eller bortfaldet,
- 2) lægger hindringer i vejen for sagens oplysning eller
- 3) så længe endelig dom i en straffesag ikke er afsagt, fremsætter udtalelser, der er egnet til på uforvarlig måde at påvirke dommerne, domsmændene eller nævningerne med hensyn til sagens afgørelse.

[...]

§ 1017 b. Med bøde straffes den, der i forbindelse med omtale af en sag om overtrædelse af straffelovens kapitel 24 om forbrydelser mod kønssædeligheden eller i øvrigt med henblik på en sådan sag giver offentlig meddelelse om navn, stilling eller bopæl på den forurettede eller på anden måde offentliggør den pågældendes identitet.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 er ikke til hinder for, at politiet offentliggør den forurettedes identitet, når dette findes påkrævet af hensyn til sagens opklaring eller i øvrigt til berettiget varetagelse af åbenbar almeninteresse. Ved forevisning af fotografier af forurettede finder §§ 814 og 816 dog anvendelse."

AKTINDSIGT MV.:

RETSPLEJELOVEN:

"Kapitel 3 a

Aktindsigt

§ 41 d. Den, der har en individuel, væsentlig interesse i et konkret retsspørgsmål, kan forlange at blive gjort bekendt med dokumenter, der vedrører en borgerlig sag eller en straffesag, herunder indførsler i retsbøgerne, i det omfang dokumenterne har betydning for vurderingen af det pågældende retsspørgsmål. Det samme gælder forurettede i straffesager eller, hvis forurettede er afgået ved døden, forurettedes nære pårørende. I straffesager gælder retten til aktindsigt først, når sagen er endeligt afsluttet.

Stk. 2. Retten til aktindsigt omfatter ikke fortrolige dokumenter, der alene er indgået i en retsmægling, jf. § 277, stk. 1.

Stk. 3. Retten til aktindsigt omfatter ikke interne arbejdsdokumenter. Som interne arbejdsdokumenter anses

- 1) dokumenter, der udarbejdes af retten, politiet eller anklagemyndigheden til eget brug ved behandlingen af en sag,
- 2) voteringsprotokoller og andre referater af rettens rådslagninger og afstemninger og
- 3) brevveksling mellem forskellige enheder inden for politiet og anklagemyndigheden.

Stk. 4. Retten til aktindsigt kan begrænses, i det omfang

- 1) en part efter reglerne i denne lovs anden, tredje og fjerde bog har været afskåret fra at gøre sig bekendt med oplysninger i sagen,
- 2) ansøgerens interesse i at kunne benytte kendskab til sagens dokumenter til varetagelse af sit tarv findes at burde vige for afgørende hensyn til statens sikkerhed eller forholdet til fremmede magter eller mellemfolkelige institutioner,
- 3) dokumentet indeholder oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold eller virksomheders erhvervshemmeligheder og ansøgerens interesse i at kunne benytte kendskab til sagens dokumenter til varetagelse af sit tarv findes at burde vige for væsentlige hensyn til de pågældende, der ikke kan varetages ved anonymisering i medfør af § 41 e, stk. 4, eller
- 4) ansøgerens interesse i at kunne benytte kendskab til en straffesags dokumenter til varetagelse af sit tarv findes at burde vige for hensynet til forebyggelse, opklaring og forfølgning af lovovertrædelser eller for særlige hensyn til beskyttelse af sigtede, tiltalte, vidner eller andre.

Stk. 5. Den myndighed, der behandler en anmodning om aktindsigt, afgør, om aktindsigt skal gives i form af gennemsyn eller udlevering af kopi, jf. dog 2. pkt. Efter anmodning udleveres der kopi af skriftlige dokumenter i borgerlige sager, medmindre hensyn som nævnt i stk. 4, nr. 2 eller 3, taler herimod.

[...]

§ 41 f. [...]

Stk. 2. Efter anmodning udleverer anklagemyndigheden kopi af anklageskrift eller retsmødebegæring til de i stk. 1 nævnte personer. § 41 b, stk. 3, nr. 1, og § 41 e, stk. 5, finder tilsvarende anvendelse. Dokumentet skal inden

kopieringen anonymiseres, således at forurettedes eller vidners identitet ikke fremgår. Justitsministeren fastsætter regler om, i hvilken periode retten til aktindsigt gælder.

[...]

§ 41 g. Der kan gives aktindsigt i videre omfang end fastsat i §§ 41 a-41 f, medmindre andet følger af regler om tavshedspligt m.v.

Stk. 2. Retten kan bestemme, at en person uden for domstolene og den offentlige forvaltning har tavshedspligt med hensyn til fortrolige oplysninger, som retten videregiver til den pågældende uden at være forpligtet hertil. Straffelovens §§ 152 og 152 c-152 f finder tilsvarende anvendelse på overtrædelse af et sådant pålæg om tavshedspligt.

PERSONDALOVEN:

"Kapitel 4

Behandling af oplysninger

§ 5. Oplysninger skal behandles i overensstemmelse med god databehandlingskik.

Stk. 2. Indsamling af oplysninger skal ske til udtrykkeligt angivne og saglige formål, og senere behandling må ikke være uforenelig med disse formål. Senere behandling af oplysninger, der alene sker i historisk, statistisk eller videnskabeligt øjemed, anses ikke for uforenelig med de formål, hvortil oplysningerne er indsamlet.

Stk. 3. Oplysninger, som behandles, skal være relevante og tilstrækkelige og ikke omfatte mere, end hvad der kræves til opfyldelse af de formål, hvortil oplysningerne indsamles, og de formål, hvortil oplysningerne senere behandles.

Stk. 4. Behandling af oplysninger skal tilrettelægges således, at der foretages fornøden ajourføring af oplysningerne. Der skal endvidere foretages den fornødne kontrol for at sikre, at der ikke behandles urigtige eller vildledende oplysninger. Oplysninger, der viser sig urigtige eller vildledende, skal snarest muligt slettes eller berigtiges.

Stk. 5. Indsamlede oplysninger må ikke opbevares på en måde, der giver mulighed for at identificere den registrerede i et længere tidsrum end det, der er nødvendigt af hensyn til de formål, hvortil oplysningerne behandles.

§ 6. Behandling af oplysninger må kun finde sted, hvis

- 1) den registrerede har givet sit udtrykkelige samtykke hertil,
- 2) behandlingen er nødvendig af hensyn til opfyldelsen af en aftale, som den registrerede er part i, eller af hensyn til gennemførelse af foranstaltninger, der træffes på den registreredes anmodning forud for indgåelsen af en sådan aftale,
- 3) behandlingen er nødvendig for at overholde en retlig forpligtelse, som påhviler den dataansvarlige,
- 4) behandlingen er nødvendig for at beskytte den registreredes vitale interesser,
- 5) behandlingen er nødvendig af hensyn til udførelsen af en opgave i samfundets interesse,
- 6) behandlingen er nødvendig af hensyn til udførelsen af en opgave, der henholder under offentlig myndighedsudøvelse, som den dataansvarlige eller en tredjemand, til hvem oplysningerne videregives, har fået pålagt, eller
- 7) behandlingen er nødvendig for, at den dataansvarlige eller den tredjemand, til hvem oplysningerne videregives, kan forfølge en berettiget interesse og hensynet til den registrerede ikke overstiger denne interesse.

Stk. 2. En virksomhed må ikke videregive oplysninger om en forbruger til en anden virksomhed til brug ved markedsføring eller anvende oplysningerne på vegne af en anden virksomhed i dette øjemed, medmindre forbrugeren har givet sit udtrykkelige samtykke hertil. Et samtykke skal indhentes i overensstemmelse med reglerne i markedsføringslovens § 6 a.

Stk. 3. Videregivelse og anvendelse som nævnt i stk. 2 kan dog ske uden samtykke, hvis der er tale om generelle kundeoplysninger, der danner grundlag for inddeling i kundekategorier, og hvis betingelserne i stk. 1, nr. 7, er opfyldt.

Stk. 4. Der kan efter stk. 3 ikke videregives eller anvendes oplysninger som

nævnt i §§ 7 og 8. Justitsministeren kan fastsætte yderligere begrænsninger i adgangen til at videregive eller anvende bestemte typer af oplysninger efter stk. 3.

§ 7. Der må ikke behandles oplysninger om racemæssig eller etnisk baggrund, politisk, religiøs eller filosofisk overbevisning, fagforeningsmæssige tilhørsforhold og oplysninger om helbredsmæssige og seksuelle forhold.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis

- 1) den registrerede har givet sit udtrykkelige samtykke til en sådan behandling,
- 2) behandlingen er nødvendig for at beskytte den registreredes eller en anden persons vitale interesser i tilfælde, hvor den pågældende ikke fysisk eller juridisk er i stand til at give sit samtykke,
- 3) behandlingen vedrører oplysninger, som er blevet offentliggjort af den registrerede, eller
- 4) behandlingen er nødvendig for, at et retskrav kan fastlægges, gøres gældende eller forsvares.

Stk. 3. Behandling af oplysninger om fagforeningsmæssige tilhørsforhold kan endvidere ske, hvis behandlingen er nødvendig for overholdelsen af den dataansvarliges arbejdsretlige forpligtelser eller specifikke rettigheder.

Stk. 4. En stiftelse, en forening eller en anden almentilgavn organisation, hvis sigte er af politisk, filosofisk, religiøs eller faglig art, kan inden for rammerne af sin virksomhed foretage behandling af de i stk. 1 nævnte oplysninger om organisationens medlemmer eller personer, der på grund af organisationens formål er i regelmæssig kontakt med denne. Videregivelse af sådanne oplysninger kan dog kun finde sted, hvis den registrerede har meddelt sit udtrykkelige samtykke hertil eller behandlingen er omfattet af stk. 2, nr. 2-4, eller stk. 3.

Stk. 5. Bestemmelsen i stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis behandlingen af oplysninger er nødvendig med henblik på forebyggende sygdomsbekæmpelse, medicinsk diagnose, sygepleje eller patientbehandling, eller forvaltning af læge- og sundhedstjenester, og behandlingen af oplysningerne foretages af en person inden for sundhedssektoren, der efter lovgivningen er undergivet tavshedspligt.

Stk. 6. Behandling af de i stk. 1 anførte oplysninger kan ske, hvis behandlingen er nødvendig af hensyn til en offentlig myndigheds varetagelse af sine opgaver på det strafferetlige område.

Stk. 7. Undtagelse fra bestemmelsen i stk. 1 kan endvidere gøres, hvis behandlingen af oplysninger sker af grunde, der vedrører hensynet til vigtige samfundsmæssige interesser. Tilsynsmyndigheden giver tilladelse hertil. Der kan fastsættes nærmere vilkår for behandlingen. Hvor tilladelse meddeles, giver tilsynsmyndigheden underretning herom til Europa-Kommissionen.

Stk. 8. For den offentlige forvaltning må der ikke føres edb-registre med oplysninger om politiske forhold, som ikke er offentligt tilgængelige.

§ 8. For den offentlige forvaltning må der ikke behandles oplysninger om strafbare forhold, væsentlige sociale problemer og andre rent private forhold end de i § 7, stk. 1, nævnte, medmindre det er nødvendigt for varetagelsen af myndighedens opgaver.

Stk. 2. De i stk. 1 nævnte oplysninger må ikke videregives. Videregivelse kan dog ske, hvis

- 1) den registrerede har givet sit udtrykkelige samtykke til videregivelsen,
- 2) videregivelsen sker til varetagelse af private eller offentlige interesser, der klart overstiger hensynet til de interesser, der begrunder hemmeligholdelse, herunder hensynet til den, oplysningen angår,
- 3) videregivelsen er nødvendig for udførelsen af en myndigheds virksomhed eller påkrævet for en afgørelse, som myndigheden skal træffe, eller
- 4) videregivelsen er nødvendig for udførelsen af en persons eller virksomheds opgaver for det offentlige.

Stk. 3. Forvaltningsmyndigheder, der udfører opgaver inden for det sociale område, må kun videregive de i stk. 1 nævnte oplysninger og de oplysninger, der er nævnt i § 7, stk. 1, hvis betingelserne i stk. 2, nr. 1 eller 2, er opfyldt, eller hvis videregivelsen er et nødvendigt led i sagens behandling eller nødvendig for, at en myndighed kan gennemføre tilsyns- eller kontrolopgaver.

Stk. 4. Private må behandle oplysninger om strafbare forhold, væsentlige sociale problemer og andre rent private forhold end de i § 7, stk. 1, nævnte, hvis den registrerede har givet sit udtrykkelige samtykke hertil. Herudover kan behandling ske, hvis det er nødvendigt til varetagelse af en berettiget interesse og denne interesse klart overstiger hensynet til den registrerede.

Stk. 5. De i stk. 4 nævnte oplysninger må ikke videregives uden den registreredes udtrykkelige samtykke. Videregivelse kan dog ske uden samtykke, når det sker til varetagelse af offentlige eller private interesser, herunder hensynet til den pågældende selv, der klart overstiger hensynet til de interesser, der begrunder hemmeligholdelse.

Stk. 6. Behandling af oplysninger i de tilfælde, der er reguleret i stk. 1, 2, 4 og 5, kan i øvrigt finde sted, hvis betingelserne i § 7 er opfyldt.

Stk. 7. Et fuldstændigt register over straffedomme må kun føres for en offentlig myndighed."

BILAG 2: BRUGEN AF PRESSEMEDDELELSER

Pressemeddelelser er en effektiv og ressourcebesparende måde at massekommunikere på. Med en pressemeddelelse kan politiet og anklagemyndigheden således kommunikere med mange medier – og dermed offentligheden – på én gang.

FORBEREDELSE

Overvej andre kommunikationsformer. Inden en pressemeddelelse udarbejdes, bør det overvejes, om andre kommunikationsformer – eller en kombination – er mere effektive. I nogle situationer kan det være ressourcebesparende at kontakte en enkelt eller flere journalister direkte, ligesom det kan overvejes at indkalde til et pressemøde. Der kan også udsendes et særligt **statement**, der er en pressemeddelelse i kondenseret form – ofte til et enkelt medie med citatsvar på et eller flere konkrete spørgsmål.

FORM OG INDHOLD

Budskab. En pressemeddelelse er et udsnit af den samlede historie og giver de oplysninger, der er nødvendige for at forstå budskabet og sammenhængen på et overordnet plan. Budskabet skal fremgå tidligt i meddelelsen, der for at sikre effektiv gennemslagskraft sjældent skal være af et omfang på mere end en enkelt A4-side. Nyheden skal fremgå af overskrift og indledning.

Overskrift. Den gode pressemeddelelse har en overskrift, der i kort og sigende form angiver hovedbudskabet. Overskriften skal være dækkende og besvare spørgsmål frem for at rejse dem.

Indledning. Første afsnit skal kort og præcist fortælle selve nyheden.

Brug citater. Det kan ofte – men afhængig af situationen – være en god ide at lade den ansvarlige person (benævnt med titel eller ansvarsområde) udtale de citater, som journalisten alligevel vil ønske til brug for en færdig artikel. Rene fakta bringes i den omkringliggende tekst. I en pressemeddelelse vil der ofte være behov for flere citater – for overskuelighedens skyld gerne fra den samme person. Det første citat sættes normalt umiddelbart efter indledningen.

Uddybning. Efter første citat kan der ofte være brug for en uddybning, hvor læseren får yderligere oplysninger, f.eks. om sagens faktiske omstændigheder eller begrundelsen for en afgørelse.

Aktivt sprog. En pressemeddelelse er ikke en politifaglig eller juridisk skrivelse, men en kort fremstilling af en sag. De otte skriveprincipper fra 'Bedre Breve' kan med fordel bruges som rettesnor – dog med den forskel, at en pressemeddelelse skal ses som en fremstilling, der med fordel kan indeholde en blanding af korte og længere sætninger. Samtidig skal der være særlig opmærksomhed på, om modtageren vil kunne forstå fagtermer mv.

Svar på spørgsmålene. Forestil dig, hvad læseren eller journalisten vil spørge om – og besvar dem i pressemeddelelsen, der ikke bør efterlade væsentlige ubesvarede spørgsmål. Jo færre "løse ender", desto mindre vil ressourceforbruget på efterfølgende pressekontakt blive.

UDSENDELSE AF PRESSEMEDDELELSE

Udsendelsesliste. Det enkelte embede kan med fordel have en liste over modtagere af pressemeddelelser. Drejer pressemeddelelsen sig om en konkret sag, sendes også til medier og journalister, der har vist interesse undervejs, selv om de ikke er på den faste liste.

Fakta. Baggrundsstof såsom lovtekst, paragrafhenvisninger, sagsfremstilling og lignende kan ofte med fordel opstilles i en faktaboks med punkter. Gerne til sidst i pressemeddelelsen eller på et særskilt faktaark.

Kontaktperson. Det skal sikres, at medierne har mulighed for at få kontakt til embedet med henblik på eventuelle opfølgende spørgsmål. Der bør derfor altid sættes en kontaktperson med direkte telefonnummer eller mobilnummer på, som journalister kan få fat i umiddelbart efter udsendelsen.

BILAG 3: EKSEMPLER PÅ PRESSEMEDDELELSER

Pressemeddelelse fra Sydøstjyllands Politi onsdag d. 5. oktober 2011

Ingen sag mod fængselsbetjente

Der bliver ingen straffesag mod de fængselsbetjente fra Kolding Arrest, der i januar brugte magt mod en urolig 23-årig indsat mand, der efterfølgende døde på Odense Universitetshospital.

Det oplyser chefanklager ved Sydøstjyllands Politi, Claus Henrik Larsen.

»Jeg har besluttet, at der ikke skal rejses sag mod betjentene. Vores fornyede efterforskning har ikke afdækket tegn på noget strafbart – og jeg kan ikke se, at der skulle være yderligere relevante efterforskningsmuligheder. Derfor stopper sagen her,« siger chefanklager Claus Henrik Larsen.

Det er anden gang, at sagen om den 23-åriges dødsfald har været efterforsket. Siden den første afgørelse i maj blev der i offentligheden rejst en teori om, at betjentene skulle have siddet oven på den 23-årige – og at dette fysiske pres skulle have været en medvirkende dødsårsag. Derfor besluttede chefanklageren i august at sagen skulle genoptages.

Men en række nye afhøringer har ikke kunnet bekræfte teorien, der byggede på båndoptagelser fra alarmopkaldet til politiet, hvor overvagtimesteren bl.a. udtrykker, ”så hurtigt som muligt, for vi sidder på ham”.

»Der er tale om en uheldig misforståelse af en intern talemåde, der betyder, at betjentene har pacificeret den urolige indsatte og nu har situationen under kontrol. Vi kan sammenligne det med, når man siger, at et fodboldhold har ”sat sig” på midtbanen. Der er således ikke tale om, at betjentene har siddet oven på den 23-årige,« siger chefanklager Claus Henrik Larsen.

Chefanklageren lægger i sin afgørelse tillige vægt på, at vicestatsobducent Peter Leth og professor Jørgen Thomsen i en ny udtalelse har erklæret, at det omfattende materiale fra politiets efterforskning ikke giver anledning til at ændre konklusionen af de hidtidige obduktionserklæringer: ”Der er ikke grundlag for at antage, at fastholdelsen af nu afdøde som beskrevet havde betydning for dødsfaldet.”

»Lægerne er ikke i tvivl om, at døden ikke var forårsaget af kvælning, klemning eller et andet ydre pres. Der var i stedet formentlig tale om en sjælden stressreaktion, hvor man under stærk vrede kan få en dødelig forstyrrelse i hjerterytmen,« siger chefanklager Claus Henrik Larsen.

Spørgsmål kan rettes til chefanklager Claus Henrik Larsen, tlf. 72583102.

Pressemeddelelse

Den 12. maj 2010

Vigtigt at afprøve grænser for nødværge

Det har været vigtigt at få Højesterets vurdering af, hvor langt reglerne om nødværge rækker i en tid med voldelige opgør i rocker- og bandemiljøet.

Det vurderer Rigsadvokaten, efter at Højesteret i dag har stadfæstet Østre Landsrets frifindelse af to personer med tilknytning til Hells Angels – herunder Jørn Jønke Nielsen – for deres deltagelse i en voldsepisode på Nørrebro i december 2007.

»Jeg tager naturligvis til efterretning, at frifindelsen af de tiltalte nu er tiltrådt af Højesteret. Men ikke mindst i en tid med indbyrdes voldelige opgør i rocker- og bandemiljøet har det været vigtigt at få Højesterets vurdering af, hvor langt reglerne om nødværge rækker. Derfor fortryder jeg bestemt ikke, at anklagemyndigheden har indbragt sagen for Højesteret. Jeg hæfter mig også ved, at to højesteretsdommere har stemt for at straffe de to tiltalte med fængsel,« siger rigsadvokat Jørgen Steen Sørensen. Han henviser yderligere til, at der var stor uenighed i både byretten og landsretten.

Episoden begyndte med, at de to blev overfaldet af en 22-årig mand, der bl.a. stak Jørn Jønke Nielsen med en kniv. De tiltalte fik afvæbnet overfaldsmanden, der selv fik flere alvorlige knivstik. Mens han lå delvist ned og var stærkt blødende, gav de tiltalte ham herefter flere hårde slag og spark.

Den 22-årige overfaldsmand er som en del af sagskomplekset tidligere blevet idømt 1 ½ års fængsel. Og spørgsmålet har været, om de to overfaldne selv burde straffes for de slag og spark, som de gav ham, efter at han var afvæbnet, eller om de burde frifindes efter reglerne om nødværge. Højesteret har nu med stemmerne tre – to tiltrådt, at de handlede indenfor rammerne for nødværge. Mindretallet stemte for at dømme de to tiltalte med fængsel – herunder med fire måneders fængsel til Jørn Jønke Nielsen.

Yderligere oplysninger: Anklagemyndighedens kommunikationschef, Mikkel Thastum, 25 12 61 48.

RIGSADVOKATEN

FREDERIKSHOLMS KANAL 16
1220 KØBENHAVN K

TELEFON 33 12 72 00
FAX 33 43 67 10

Pressemeddelelse

Den 31. august 2010

RIGSADVOKATEN

FREDERIKSHOLMS KANAL 16
1220 KØBENHAVN K

TELEFON 33 12 72 00
FAX 33 43 67 10

Tiltale i sagen om Roj-TV

Justitsministeren har tiltrådt Rigsadvokatens indstilling om at rejse tiltale mod Roj-TV A/S og Mesopotamia Broadcast A/S METV for fremme af terrororganisationen PKK's virksomhed. Rigsadvokatens indstilling til justitsministeren er afgivet efter indstilling fra Statsadvokaten for København og Bornholm.

Der vil blive rejst tiltale for overtrædelse af straffelovens § 114 e. Efter denne bestemmelse er det strafbart at fremme virksomheden for en person, en gruppe eller en sammenslutning, der begår eller har til hensigt at begå terrorhandlinger. Anklagemyndigheden anser PKK for at være en terrorgruppe.

Der vil bl.a. blive rejst tiltale for, at Roj-TV i gentagne tilfælde har udsendt TV-programmer og -indslag bl.a. med interviews med PKK-sympatisører og -ledere og med reportager fra kamphandlinger mellem kurdere og tyrkiske myndigheder med et indhold til fremme af terrororganisationen PKK/Kongra Gel's virksomhed.

Det er anklagemyndighedens opfattelse, at en række af de TV-programmer og -indslag, som udsendes på Roj-TV, efter deres form og indhold må anses for at have karakter af propagandavirksomhed til støtte for PKK, og at denne propagandavirksomhed er egnet til at fremme virksomheden for PKK.

Da der er tale om at rejse tiltale mod en TV-station, har anklagemyndigheden indgående vurderet sagen i forhold den europæiske menneskerettighedskonventions artikel 10 om ytrings- og informationsfrihed. Det er imidlertid anklagemyndighedens opfattelse, at konventionen ikke er til hinder for strafforfølgning i tilfælde som det foreliggende, hvor der er tale om fremme af terrorvirksomhed.

For at få bragt den ulovlige virksomhed til ophør vil der under sagen blive nedlagt påstand om, at retten til at udsende TV på baggrund af Radio- og TV-nævnets registrering af 9. december 2003 efter straffelovens regler frakendes i forbindelse med endelig dom i sagen. I lyset af, at Radio- og TV-nævnet tidligere har vurderet, om der er grundlag for efter de særlige regler i radio- og tv-lovgivningen at tilbagekalde registreringen, vil anklagemyndigheden endvidere orientere nævnet om beslutningen om at rejse tiltale og i den forbindelse give nævnet en nærmere redegørelse for grundlaget for beslutningen.

RIGSADVOKATEN

SIDE 2

Anmeldelse i sagen blev indgivet i juli 2005, og der har i offentligheden været rejst kritik af den tid, som det har taget politi og anklagemyndighed at behandle sagen. I den anledning udtaler rigsadvokat Jørgen Steen Sørensen:

”Sager om overtrædelse af straffelovens § 114 e er sjældne, og den foreliggende sag har nødvendiggjort en særdeles omfattende efterforskning bl.a. med henblik på at afdække de organisatoriske og økonomiske relationer mellem Roj-TV og PKK. Denne efterforskning har i vidt omfang været rettet mod forhold i udlandet, navnlig Tyrkiet, og har bl.a. derfor været meget tidskrævende. Når dette er sagt, vil jeg gerne understrege, at anklagemyndigheden beklager den lange sagsbehandlingstid, og anklagemyndigheden vil gennemføre en evaluering af det samlede sagsforløb med henblik på at drage erfaringer til brug i eventuelle fremtidige sager.”

Sagen vil blive behandlet ved Københavns Byret som en domsmandssag. Sagen er endnu ikke berammet.

Der vil ikke kunne gives yderligere oplysninger om sagens indhold. Spørgsmål i øvrigt kan rettes til statsadvokat Lise-Lotte Nilas, Statsadvokaten for København og Bornholm, tlf. 33 30 73 00.

RIGSADVOKATEN

POLITI